

DOSYA/GÖZLEM VE GÖRÜŞLER**AYDIN****Özet**

Bu yazıda, Adnan Menderes Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde 19-20 Nisan iş bırakma eylemi değerlendirilmektedir.

Abstract

In this article; the strike on April 19 - 20 in Adnan Menderes University is reviewed.

Türk Tabipleri Birliği'nin öncülüğünde gerçekleşen 19-20 Nisan tarihli eyleme katıldım. Çünkü sağlık hizmetlerinin piyasalaştırılmasını, toplum sağlığı ve sağlık çalışanları açısından büyük tehdit olarak görüyorum.

Kanaatimce bir süredir bilinçli ve sistematik biçimde siyasi iktidardan hekimler ve sağlık çalışanlarına yöneltilen hoyrat ve anti-demokratik tarzın, bizzat sağlık çalışanları tarafından reddedildiğinin belirtilmesi bu eylemin öne çıkan yönü oldu. Ayrıca performans uygulamasının sağlık hizmetlerine olan tahribatı da eylem sürecinde belirgin biçimde vurgulandı. Fakat taşeronlaşma, iş güvencesi ve sağlık hizmet alanında artan şiddet konusu 19-20 Nisan eylem sürecinde arka planda kaldı ve gündeme pek gel(e)medi.

Bu eylemin geçmişteki eylem süreçlerinden temel farklı -çalıştığım kurum da dahil olmak üzere- fiilen iş bırakan sağlık çalışanı sayısının geçmiş eylemlere kıyasla inanılmaz fazlalığıydı. Kanaatimce bu durumun temel nedeni, kendi çalıştığım kurum olan üniversite yönetiminin tutumundan ziyade, "dönüşüm" sürecinin akademisyenleri de etki altına almış olmasının akademisyenler tarafından açıklıkla görülmesiydi. Öte yandan eylem öncesinde klipler başta olmak üzere iletişim teknolojisinin akıllı ve yaygın kullanımı da eyleme ilgiyi ve katılımı arttırdı.

Eylem sürecinin en zayıf halkası "bütün"den kopuk olmasıydı. Sağlık hizmet alanında hayata geçirilen piyasalaştırma sürecinin diğer hizmet alanlarından bağımsız olmadığı düşünüldüğünde bu eksikliğin önemini daha iyi anlayabileceğimi düşünüyorum. Öte yandan eylem sürecinin "hastane" ağırlıklı yürümesinin ve hastanelere kıyasla tıp fakültesi eğitim sürecine ve öğrencilere nispeten daha az taşınmasının süreçteki diğer önemli eksiklikler olduğunu düşünüyorum.

Eylem sürecinde en çok hoşuma giden ve "iyi ki var" dediğim konu, şüphesiz ülkenin dört bir yanında amatör ruhla çekilen ve sosyal medyada yaygın olarak paylaşılan "sözlerimi geri alamam" klipleri oldu.

İlk günün en iyi yanı uzun bir süredir öğretim üyesi, asistan, hemşire, sağlık personeli diyerek atomize olan (edilen) tıp fakültesi anabilim dallarının aynı amaç doğrultusunda yan yana bir araya gelmesiydi. Doğrusu ilk gün servisi ve polikliniği boşaltıp klinik olarak hep birlikte hastane bahçesine yan yana inmemiz, eylem sürecinde beni heyecanlandıran en önemli andı.

Eylem bitiminde bana kalan umut ve birlik duygusu oldu. Gelecekte sürecin hem hekimler hem diğer sağlık çalışanları arasında farklılıkları değil ortaklıkları vurgulayan ve güçlendiren bir zeminde yürümesinin doğru bir yöntem olduğuna inanıyorum. Bu bağlamda eylem fetişizmine düşmeden, performans uygulamasının haksızlıklarını öne çıkartan, tüm sağlık çalışanlarının ortak sorunları olan iş güvencesizliğini, kötüleşen çalışma koşullarını ve özlük haklarının gasp edilmesini vurgulayan, var olan sorunların çözümünde örgütlenmenin ve direnmenin çıkış yolu olduğunun altını çizen, günlere indirgenmemiş aksine süreklileşen bir faaliyet programının yürütülmesinin önemli olduğunu düşünüyorum. Kanaatimce böyle bir programın başarıya ulaşabilmesi için insanlarla eşitler ilişkisi kuran, toplumu ve sağlık çalışanlarını anlamaya çalışan, dilini ve söylemini bayağılaştırmadan popülerize edebilen ve en önemlisi her bir sağlık biriminde hem hekim hem tüm sağlık çalışanlarını yan yana bir araya getirip çalışanları birbirleriyle buluşturan örgütsel bir politika gereklidir.

Dr. Osman ELBEK/Adnan Menderes Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi